

[Maigaard.]

get, I ikke forstår, så puds læreren“. De har ikke sagt: „Hvis der er noget I er utilfreds med, hvis der er noget I ikke kan lide, hvis der er noget I ikke rigtig forstår, eller hvad det nu kan være, så gå hen og snak med læreren“. Nej, undervisningsdirektøren sagde jo kort fortalt i Berlingske Tidende den 13. oktober 1974: „Puds dem“. Det synes jeg er en meget dårlig måde at samarbejde om tingene på, og jeg synes, at det gør livet vanskeligere for de lærere, der gerne vil lave skolen om, hvad enten de nu ønsker at lave en ny form for samfundslære eller de ønsker at sætte kommaerne på en anden måde.

Jeg synes, der er grund til at sige til disse lærere, og ikke mindst at sige til dem, der føler sig engageret i samfundsanliggender, at de skal være sig selv bekendt. Det kan godt være, der bliver blæsevejrs nu, ja, der bliver givetvis blæsevejrs nu, men de skal være sig selv bekendt. De skal leve op til den overbevisning, vi har hørt, følt fra, mærket fra så mange lærere; hvis skolen efter deres opfattelse trænger til forandring, så skal de søge at gennemføre den. De skal søge at gennemføre den i samarbejde med forældrene. Det er nemlig sådan, at forældrene ligesom sættes ind som en bremseklo for øjeblikket. Man siger ikke: „Vi er imod forandringen“, man siger: „Det skal være i samarbejde med forældrene“. Det er jeg sådan set enig i. Jeg synes, at lærerne, som vil forandre skolen — og det trænger den til, den trænger til fornyelse — i samarbejde med forældrene skal søge at sikre denne forandring. De skal prøve at forklare forældrene, hvad der er meningen med det, de laver. Hvis forældrene ikke er enige, så skal de ikke gå længere, end de har forældrene med, men de skal blive ved med at prøve på at forklare, blive ved med at diskutere med forældrene, for at sikre, at de på et eller andet tidspunkt kan gennemføre den fornyelse eller de former for fornyelse, som skolen har brug for.

Jeg synes altså, det var lykkeligt, hvis der ud af denne vanskelige situation, som undervisningsdirektøren og ministeren har bragt skolen i, kunne komme en intensivisering af samarbejdet netop mellem de lærere, der vil forandring, og forældrene.

Jeg synes altså, at man skal forandre; jeg vil opfordre til, at man forandrer, så langt

man har forældrene med, at man skaber fornyelse, så langt man har forældrene med, og at man så stopper og bliver ved med at diskutere med forældrene, bliver ved med at snakke om tingene, bliver ved med at drøfte problemerne, indtil man kan gå videre, fordi man har forældrene med. Det er det ene, jeg vil sige til dem.

Det andet jeg vil sige, er ikke mindst til de lærere, der føler sig engageret i samfundsproblemer. Det er jo nok dem, der er venstreorienterede, der får det værst i den kommende tid, men jeg synes altså også, at de skal være sig selv bekendt. Jeg synes, der nødvendigvis skulle komme det ud af denne debat, at man begynder at hytte sig, at man begynder at skjule sig. Jeg synes, man skal være bekendt den, man er. Det har ganske vist været nemt i de sidste år at være venstreorienteret, det har jo været græsselig moderne mange steder, nu kommer der altså noget modgang ved det, men jeg synes, man skal være sig selv bekendt. Man skal ikke tro, at man kan undervise som en anden end den, man er.

Jeg tror ikke på, at en lærer for enhver pris skal prøve at messe sine egne meninger for sine elever, fordi jeg mener, man har lært pædagogisk, at præstebørn er de værste. De, der påvirkes meget stærkt, reagerer i reglen kontra, og jeg synes ikke, man skal gøre det. Men jeg tror ikke, man kan undervise hæderligt, hvis man ikke er den, man er. Derfor vil jeg sige til disse lærere: jeg synes, de skal være sig selv bekendt, de skal være sig deres samfundsgengængende bekendt, også selv om det bliver svært.

Til sidst vil jeg sige, at det har glædet mig meget at se, at lærernes organisation — og også forældrenes organisation, men i denne sammenhæng er det lærernes organisation — har taget et stærkt standpunkt, har stået fast i debatten, har støttet lærerne i en situation, hvor det var nødvendigt for dem at få støtte.

Jeg synes derfor, der er grund til at slutte med at opfordre lærerne, ikke mindst dem, der vil forandring, og ikke mindst de venstreorienterede — for det er dem, der får det vanskeligst — til at slutte op om deres organisation, til at slutte op om Danmarks Lærereforening, fordi foreningen har vist sig at være overmåde nyttig, når vinden blæser fra højre.